

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΔΙΣΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Έτος Η' 696

Ίδιοκτήτης—Διευθυντής Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

Δευτέρα 13 Σεπτεμβρίου 1930

ΤΟ ΠΑΝΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΝ ΕΤΗΣΙΟΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙ ΤΗΣ ΠΑΛΙΩΡΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Όσοι ήρχοντο από την προεργασία εις την Παλιωρήν ευρισκόν δωμάτιον, είτε ανώγειον είτε κατώγειον εις τὰς τέσσαρας πλευράς του εσωτερικού τείχους, άλλ' όσοι ήρχοντο την πρώτην της 8ης Σεπτεμβρίου δὲν ευρίσκον οὐτε ἕνα, ἐκτὸς ἐκείνων, οἵτινες παρήγγελλον ἐκ τῶν προτέρων. Μόνον ὁ πατήρ του γραφοντος τῶν γραμμῶν ταύταις, γνωστὸς διὰ τὴν μέγαν σπατάλην φθάνουσαν γεναιοδωρίαν του, ὁ ὁποῖος εἶχεν ὠρισμένον δωμάτιον, παρὰ τὸ Ἡγουμενίον καὶ δὲν ἠδύνατο καὶ νεῖς νὰ τὸ καυιάβη, ὅσα δὴποτε καὶ ἂν ἐπλήρωνε, οἱ ἄλλοι ὅμως ἔπρεπε νὰ μεριμνήσουν. Ἐνοεῖται δὲ τὰ δωμάτια ἐνοικιάζοντο ἀπὸ ἐνὸς μετρίτου (4) 1/2 χρυσῶν φράγκα) μέχρι μιᾶς λίρας, ἀναλόγως τῆς θέσεως, ἔκτος τῶν ἐξ Ἰωαννίνων Ἐπιτρόπων, οἱ ὅποιοι ἤρχοντο, χάριν ὑπερβολῆς τῆς παρηγγεως καὶ οὐχὶ ἀλλῶς πρὸς διασκέδασιν, διότι εἰς τὴν δὲ αὐτὴν συνώδουν τὴν περιφορὰν τοῦ δίσκου, τὸν ὁποῖον ἐκράτει ὁ ὑψηλὸς ὁδολητής, ὁ δὲ ὁ ἡγουμένος Ἄνδρος, ὁ μεγάλος, καὶ ἡ μεγάλη καλόγρια, ἡ Κύρια ἐπιστατοῦσαν εἰς τὴν προπαρασκευῇ του προγεύματος διὰ τὸς τοὺς ἐπισήμους καὶ τὸν Ἀπὸν. Συνήθως οἱ κατὰ χωρία ἐρχόμενοι εἰς τὸ πανηγύρι ἔφερον δὲα μαζὶ των, τὰ ψητά των, τὰς πῆτες των, τὸ ρακὶ των, τὸ κρασί των, τὰς μπακαρίτσας των (ψαμὶ ἐκ οἴτου καθαροῦ καὶ ψηγομένου ἐντὸς τεφροῦ) καὶ ὅσα τ' ἀπαιτούμενα διὰ τὴν στρώσιν εἶτε, ἐν δωματίῳ, εἶτε ἐν ὅσῳ θύῳ, ἄλλ' ὅληρον καὶ ἄλλοι, ἡ πτωχότερα τὰς τῆς ἐπαρχίας Κουρηνίων, οἱ ὅποιοι ἤρχοντο γὰρ νὰ φῶν δωρεάν φαί ἀπὸ τοῦ Μαναστήρι. Δι' αὐτοὺς ἰδιωτῶς, ἔβρασαν εἰς τὸ ὑπόστατον τῆς βορείας πλευρᾶς τοῦ μοναστηρίου 7—8 μεγάλα μοναστηριακά κοζάνια, κράας με ρύζι, καὶ κατὰ τὴν μεσημβρίαν, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς Χωροφυλακῆς, ὅστις, μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν ἀνδρῶν, 25—25 τὸν ἀριθμὸν, ἐστάθμευσον ὑπεράνω τῆς βόρσης, διὰ τὴν τῆς ὑδρευμένων, ἐγένετο ἡ διανομὴ τοῦ πρᾶγματος, ἐντὸς λιμνῶν ὁμοιομορφῶν, συνοδευόμενης ἐλάσης, λίμπας καὶ ὕψ' ἐνὸς σμονίου (ἴδως ψωμιὸν ἐκ αἵματος αἵμου, βρίζης καὶ ἀραβοσίτου). Πόσοι ἦσαν οἱ σιτιζόμενοι εἰς βάρος τῆς Μονῆς καὶ αὐτὸν τὸν τρόπον;

—Ἐφθάναν καὶ μέχρι τῶν πεντακοσίων ἀτόμων!

Ὁ περιβόλος τῆς Μονῆς καὶ ἡμέτερος τοῦ περιβόλου ἀνατολικῆς πλατείας ἦσαν κατεπληρωμένα ὑπὸ τῶν ἐμπορικῶν παραπηγμάτων, ἀπείρουν δὲ πλῆθος λαοῦ κατέκλυζον αὐτὰ καὶ ἡδύνασαν παντοῖα εἶδη ἐμπορευμάτων καὶ βιοτεχνικῶν προϊόντων. Ἐντὸς τοῦ περιβόλου ἦσαν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, καφέδες, ζάχαρες, ὀξυα, παννικά, βμβρακερά καὶ μάλλινα ὑφάσματα,

ταραῦμα, φασκὲς, τσαρούχιων, σιδερέα, κλπ. ἐκτὸς δὲ τοῦ περιβόλου ψλλικά, ἡγουν καθρεπτάκια, χτένια, βελόνια, ὀρμματα, δακτυλῆδες, καρφίτσες, καὶ γὰρ τὰ μικρὰ παιδιὰ: σιουρήτρες, μολύβδινα πετεινάκια λαλοῦντα, τσαμποῦνες, μουσικὲς κλ. θόρυβος, βουή, κακὸ Ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιὰ, πάσης ἡλικίας καὶ τάξεως. Ποικιλία γυναικείων ἐνδυμάτων, ἄλλα καὶ ἀνδρικῶν. Παγωνήσιοι, Κοιντοῖτες, Ζαγορησιοί, Γιαννιώτες, Φιλιακῖτες, Παραμυθιώτες, Λακωνῖτες, Κατσανοχώριτες καὶ προπάντων—προπάντων Κουρηνιοχώριτες, καὶ αὐτοὶ διηρημένοι εἰς Κουρηνιῶν, Καρπῆσιους, Κρετταρηνισιῶτες, Ζιτοῖτες, καὶ Παναχωρησίους (Βελτινιῶν), Γραμμενοχωρίτες) Ὅλοι ἀγόραζαν ἅτι, ὅλοι μιλῶσαν, Κόσμος ὁλόκληρος συνωθεῖτο εἰς τὴν βρῆσιν διὰ τὰ ὑδραυλῆ, νὰ γεμίσῃ ὁ κινδὺν τὸ βουτσέλλι του. Πολλοὶ διὰ ν' ἀποφύγουν τὰς δυσκολίας τῆς ὑδρεύσεως μετῴκων εἰς τὸν μύλον τῆς Μονῆς, ἡ καὶ εἰς τὸν κάτωθι αὐτοῦ ῥέοντα Βελτισινὸν ποταμὸν διὰ νὰ προμηθευθῶν τὸ ἀπαραίτητον νερόν.

Καὶ ἐν ταῖς τῆς Κόσμος ἔμπαινε μετὰ γάλην εὐλάβειαν στήν ἐστιάσαν ἐκκλησίαν μετὰ ἡδύνα γαμῆτα λαδὶ καμὲ κόκκινα κηρία σὰ χέσια, καὶ Κόσμος ἔβγαυε. Πολὲς γυναῖκες ἔφεραν στήν χάριν τῆς Παναγίας τὴν Παλιωρίτισαν, τ' ἄρσεντα παιδιὰ των, κρατιντάς τα στήν ἄγκυλῇ, ἡ τρωβλιντάς τα ἀπὸ τοῦ χέρι, παιδιὰ κίτρινα ἀπὸ τοὺς, ἐλώδεις πυρετοῦς ἔτοιμοθάντα.

Εἰς τὰ περίε τῆς ἑσπερίας, πλατείας, γύρω—γύρω ἔκειον ψησταριῆς 100—200, ἐπὶ τῶν ὁσίων ἐστρεφοῦντο σφάγια: ἀρνιά, κατσίκια, χοιρία, τραγιά, προβάτινες, γίδες, ἄλλα ἀνήκοντα εἰς διαφόρους ὀμίλους, τὰ καλῆτερα, καὶ ἄλλα, τὰ χειρότερα, χάριν ἐμπορίας. Καὶ ὑπεράνω τῶν ψησταριῶν, μέχρι τοῦ μύλου τῆς Μονῆς καὶ μέχρι κάτω ἀπὸ τὸ μεγάλο ἀμπέλι τῆς Μονῆς καὶ κάτω ἀπὸ τὴν Δραγουμὴν ἔχρυσον κατὰ χωρία, ἡ κατὰ ὄμιλον χωριῶν, ὅπου εἶχαν στρωμένα καὶ ἔτοιμαζον τὰ νὰ προγευμαίσουν. Κάθε χωριὸν ἡ ὄμιλος, χωρὶν ἴση καὶ τὰ λα οὐμένα του. Χαρά, εὐθυμία, ἐνθουσιασμός... Ὅλοι ἐχρυσον. Πλούσιοι καὶ φτωχοὶ συγαδωμένοι ἐπὶ τὴν χάριν καὶ πρὸς τὴν τῆς ἐστιάσεως Παναγίας. Παραπάνω ἀπὸ τὰς ἐπισταθμίας αὐτὰς τῶν διαφόρων χωριῶν, τῶν διαφόρων περίε τῶν Κουρηνίων ἐπαρχιῶν ἦσαν δέμενα 500—600 ἄλογα, μοιλάρια καὶ γὰρ δούρια τῶν παρηγουσιῶν καὶ ἐστηκόντο ἀπ' τῆς ψησταριῆς εἰς βαθυκύκλως καπνός, πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐν εἶδει εὐλαβοῦς προσευχῆς πρὸς τὸν Πλάστην—Ὅσον τῆς πανηγυρικοῦς Ἡπειρώ.

(Ἐπεται ἡ συνέχεια)
Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

μία τοῦ Ἀλβανικοῦ Λαοῦ ὑπεχρῶσθαι τὴν Ἱταλικὴν Κυβέρνησιν νὰ μεταβάλῃ τοὺς σκοποὺς, οὓς προεβέβατο νὰ ἐπιτύχῃ. Ὑπὸ τοῖς οὐνοῖς ὅρους ἡ κατὰστασις, ἔχουσα ὡς βάσιν τὴν συμφωνίαν τῆς 29ης Ἰουλίου 1919, πρὸς καθορισμὸν τῆς ἀκολουθητέας Ἡολιτικῆς ἐνώπιον τῆς Συνδιασκεψῆς, μετεβάλλετο οὐτετικῶς. Ἐπομένως, (ἐτόνιζεν ὁ κόμης Σφόρτζα) ἡ Ἱταλία συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 7 τῆς ἐν λόγῳ Συνθήκης, ἀναλαμβάνει πλήρη ἐλευθερίαν δράσεως.

Αὐτὰ τὰ τρομὰ ἐδῆλουν ἀνεξέλεστος, ἀπροκαλύπτως καὶ ἀνευθυνίστως τότε ὁ κόμης Σφόρτζα, ἐνῷ δ' κ. Βενιζέλος, προβλέπων τὴν ἐπικείμενην τότε πολιτικὴν ἐνῆλαν τῆς 1ης Νοεμβρίου, εἶη πᾶσα τὸν Λαὸν καὶ τὴν Κυβέρνησιν του μετὰ τὴν τηλεγραφικὰ καὶ ἀπαιτῶς διαψεύσεως, τόσον, ὥστε οὐδ' αὐτοὶ οἱ περὶ τὰ ἑσπερικά ζητήματα εἰδικοί, οἱ ἀσχολούμενοι μετὰ τὰ ἀποκλειστικῶς, πολιτικοὶ κύκλοι, ἐγνώριζον καὶ πόρρωθεν—ἔστω—τὴν πραγματικὴν ἐξελίξιν τοῦ Βορειοηπειρωτικοῦ ζητήματος. Πλήρης μυστικισμὸς σκόπιμος, ἀρτεχευμένη καὶ παρεκλυσῆς φοβερὰ καὶ μεμνημένη μετὰ ἀγγλικὴν διαβήτην, εἰς τὸν ὅτι μαζὶ μετὰ τὴν πολιτικὴν ἀποτυχίαν, τὴν ὁποίαν πλέον ἡ ἀσφαλὴς προέβλεπεν δ' κ. Βενιζέλος, νὰ γλυτώσῃ καὶ ἀπὸ τὰς συνεπείας, τὰς ὁποίας ἐτίσθη κατ' αὐτοῦ ἡ τοιαύτη τροπὴ τοῦ Βορειοηπειρωτικοῦ ζητήματος, ὅτε λόγῳ τῆς ἀδελφότητος αὐτοῦ ἀπολωσθῇ διὰ τὴν Ἑλλάδα ἀμαρτῆ καὶ ἀσυντηρητῆ.

Διὰ τὰ καταισχυρῆ δὲ ὁλόκληρον ἐκτίμησιν εἶχον τότε πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ κ. Βενιζέλου οἱ Ἰσχυροὶ τῆς Γῆς—καὶ ἂς δι' ἰσχυρίζοντο τὰ ἐν Ἑλλάδι διγαῖα του ὅτι «ἔχει μετὰ γὰρ μετὰ τὸς Μεγάλους ὁ Βενιζέλος—ἔκρηξ' ἡ ὑπομνήσας μετὰ πόσῃ ἐνῆλαν ὁ ἴστωδ' ἀντιπρόσωπος κ. Γκιλλί ἐδῆλουν τὰ ἐξῆς τὴν 11ην Ἰουλίου 1921, ἐνώπιον τῆς Προεδρευτικῆς Συνδιασκεψῆς:

—«Ἄς μοι ἐπιτρέψῃ ὁ Ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλλάδος νὰ τῷ ὑπενθυμίσω ὅτι αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι δὲν ἀνεγνώρισαν τὴν ὑπὸ τῶν ἀγγλικῶν καὶ γαλλικῶν ἀντιπροσωπειῶν προταθεῖσαν γραμμὴν τῆς Νοτίας Ἀλβανίας. Ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὴν σύμβασιν Τεττόνι—Βενιζέλου, εἶναι γνωστὸν, ὅτι αὐτὴ κατηγγέλθη ὑπὸ τοῦ κόμητος Σφόρτζα τὴν 27 Ἰουλίου 1920».

Ἐταίωμαι δ' Ἰατὶς ἀντιπρόσωπος διὰ τὸς συμφωνίας τοῦ κ. Βενιζέλου, εἰ ὅποιοι σενήπτοντο προφορικῶς μόνον, τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, χωρὶς νὰ ἔχουν ἀλλήν τινα βίαιον οὐδὲ σημασίαν.

Ἐκτοτε τὰ γεγονότα διεδέχοντο ἀλλήλα μετὰ ταχύτητα εὐνοῖαν—μὲν διὰ τὸν κ. Βενιζέλον, ἄλλως δὲ δυσάρεστον δ' αὐτὴν μετανομοβρασίαν Ἑλλάδα. Ὁ κ. Βενιζέλος ἔπρεπε τῆς Ἀρχῆς καὶ πλείων, ἀφῆκε ἐπίτηδες δύο πληγὰς ἀνοικτάς διὰ τὸ Ἑλληνικόν ἔθνος, ὁποῖοι ἐκδικούμενος διὰ τὴν ψήφον ἐκείνην τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ. Ἀφῆκε δηλονότι μετῴκων ἐνοικτὸν εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, τὸ ὁποῖον αὐτὸς μόνος ἐν προσωρικῇ συνεννοήσει μετὰ τοῦ Σένογος ἤτοίχε καὶ τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ 1922 νὰ στεφῇ τὴν Ἑλληνικὴν Πατρίδα τῆς ζωῆς τῶν Ἀσυνήτων. Ἐξ οἱ ὅποιοι ἐπείσαν θύματα, ἐπὶ τὰς σφαῖρας ἀχρείων δολοφονῶν, εἰς τὸ αἵματι τῶν Γουδι, διὰ νὰ ἀποφύγῃ ὁ κ. Βενιζέλος τὴν εὐθύνην τοῦ διέσθου.

Ἀφῆκε ἐπιφανειακῶς μὲν αὐτοὺς ἡ ἐκκρεμὴς τὸ Βορειοηπειρωτικὸν ζήτημα, πλείων τότε, δ' κ. Βενιζέλος, ἀλλ' οὐδαμῶς ἀπολασθῆναι πολὺ πρὸς τὴν πτώσεώς του. Φεύγων δὲ δὲν ἔπαυσε, ἐξιδιαιρεῖται, διαστρέφων τὴν ἀλήθειαν καὶ τὰ γεγονότα, παρέχων πρᾶγματα εἰς τὴν Χώραν, ἡ ὁποία ἐν τοῖς τοῖς νύχθη ἐπὶ τοῖς τοῖς νύχθη νὰ κυβερνᾶται τὸ σὺν ἀθλίως παρ' αὐτοῦ. Φεύγων δὲ τότε εἰς τὸ ἑσπερικὸν τὴν εὐλογον μῆνιν τοῦ Πανελληνίου, ἡ ὁποία ὁσονούπω ἐπικρατεῖται περισσόν—ρον σφοδρὰ, κατὰ τὸ προσεχὲς μέλλον, ἡχίπεν ἐκείθεν νὰ δμῶν περὶ... τοῦ Βορειοηπειρωτικοῦ ζητήματος, καὶ νὰ συνιστᾷ εἰς τοὺς διαδεχθέντας αὐτὸν ἀειμνήστους Πολιτικούς ὅπως προσέξουν εἰς τὸ ζήτημα, τὸ ὁποῖον ὁμῶς δὲν ὑπῆρχε πρὸ πολλοῦ, χάρις εἰς τὴν διαχειρίσιν του.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

ΔΕΝ μᾶς εὐρίσκον καθόλου συμφῶνους μετὰ τὴν ψήφον των οἱ καταψηφισάντες τὴν πρότασιν τοῦ Κου Δημάρχου, περὶ παραχωρήσεως τοῦ γηπέδου τῆς «Αἴγλης» εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν τῶν Ἰωαννίνων πρὸς ἀνέγερσιν κομφορτάτου βυζαντινοῦ σχεδίου, ἐκκλησιῶν εἰς μνήμην τοῦ ἱσχυροτάτου Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ, ὅστις ἐπάταξε καὶ ἐσταμάτησεν τὸν ἐξ-σλαμισμόν τῆς Ἡπείρου. Οἱ καταψηφισάντες, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἡμῶντες πρὸς τὴν πατρίδα των Ἡπείρου, ἀπέδειξαν συγχρόνως οὐ δὲν γνωρίζουν τὴν ἴστορίαν αὐτῆς, ἐφ' ᾧ καὶ τοὺς σὺλ λυτούμεθα ἐγκαρδίας, ἐὰν δὲν σπεύσων νὰ ἐπανορθώσων τὴν ἐπιδειχθεῖσαν ἀσέβειαν καὶ ἀγνωμοσύνην των πρὸς ἕνα τῶν μεγαλειτέρων ἱερομνησίων καὶ ἡθνομαρτύρων τῆς Χώρας ταύτης.

ΔΙΑΜΕΙΝΑΣ ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας ἐν τῇ Ἡπειρωτικῇ Πρωτεύουσῃ, ὁ Ἡπειρωτοπαθὴς κ. Εὐνοφών Στελλάκης, Γενὴ καὶς Πρόεδρος ἐν Κάλῃ, ἀνεχώρησε τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ἐμπλεὺς λαμπρῶν ἐντυπώσεων ἀπὸ τοῦ Φρουρίου μας, ἀπὸ τὸν περιήρουν Τζαμὶ τοῦ Ἀσλὰν πασια, ἀπὸ τὸν τάφον τοῦ Ἀλῆ-πασια, ἀπὸ τὴν βυζαντινὴν ἀγορὰν τοῦ Φρουρίου ἀπὸ τὰς βυζαντινὰς ἀρχαιοτήτας τοῦ Νηαῦ, ἀπὸ τὴν γιαννιώτικην μαγειρικῇ, ἀπὸ τὸν νερόν τῆς Ντραμάτοβας, ἀπὸ τὴν λίμνην μας ἀπὸ τὰ χέριά της καὶ τὰς καρβίδες της, ἀπὸ τὴν θάψιν τῶν ὀστέων τοῦ Πίνδου καὶ ἀπὸ κάθε τι, ποῦ εἶναι γιαννιώτικον.

ΜΕΤΕ τὴν ἐπήρεται τῆς αὐστηρῆς καταδίκης, ὑπὸ τοῦ ἐνταθά Ἀλῆ-μελετοδισκίου, ἐνὸς παλαιοῦ, τὸν ὁποῖον ἐπιδόμαμεν διὰ τῆς ἐκτιμῆσώς μας, παρεδόθημεν, ἐπερὶψάντες βαρεῖαν μοιρῇ πρὸς τὸ Σώμα τῆς Χωροφυλακῆς, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου βασίζεται ἡ δημόσια τάξις καὶ ἡ ἀσφάλεια τῆς Χώρας, ἐφ' ᾧ καὶ ἐκφράζομεν ἀμέριστον τὴν λύπην μας, διὰ τὰ ἐν τῷ φύλλῳ μας τῆς 8ης τρέχοντος γραφέντα παρ' ἡμῶν. Παράλλως ὑπάρχουν μετὰ 115 χιλιάδων ἀτόμων, ἐξ ὧν συγκροτεῖται ἡ Ἑλληνικὴ Χωροφυλακὴ, ὑπάρχουν καὶ μερικά ἐπὶ τῆς ἡμετέρας τῶν καὶ ὁλοκλήτων των, ἀλλὰ τοιαῦτα ἄτομα ὑπάρχουν εἰς τὴν Χωροφυλακὴν καὶ τὴν Ἀστυνομίαν ὅλων τῶν ἱερῶν τοῦ ἑσπερίου.

Ὅπως εἶναι γινάσκον τὸ ἐπὶ μᾶν μετὰ τῶν τῶν τῶν κρατικῶν ὀργάνων εἰς τὸν εἶναι γινάσκον καὶ τὰ ἀναγνωρίζει τὸ κατ' αὐτῶν ἀδικημα.

ΤΟ ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Ἄρθρον τοῦ κ. Ν. Μαρκοπούλου

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Διὰ νὰ μὴ μείνῃ ὅμως αὐδὲ ἔχνος ἀμφιβολίας ὅτι ὁ κ. Βενιζέλος εἶναι ὁ μόνος ὑπαίτιος τῆς ὑποδουλώσεως τῆς Βορείας Ἡπείρου εἰς τὴν Ἀλβανίαν, μεταφύρομεν ἐνταῦθα μέρος τῶν σημαντικῶν ἐπιτοῦ προκειμένου δηλώσεων τοῦ κόμη

τος Σφόρτζα εἰς τὸ Ἱταλικὸν Κοινοβούλιον, κατὰ τὴν 6ην Ἀυγούστου 1920.

Ἐλπεε, λοιπόν, τότε μετὰ ἄλλων, ὁ περιήρμος Ἰταλὸς κόμης:

—...Τὴν 22 Ἰανουαρίου 1930, ἐπανερχόμενος ἀπὸ τὸ Σπᾶ, ἀνεκοίνωσα εἰς τὸν κ. Βενιζέλον ὅτι αἱ ἀποφάσεις τῶν Συμμάχων, ὅσον ἀφορᾷ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν καὶ ἡ ἐπιθυ

18